

**Válogatás a Krúdy Gyula Városi Könyvtár által létrehozott Krúdy Gyula
Kreatív Írókör alkotóinak műveiből.**

Várpalota

2016

KÖSZÖNTŐ

Várpalota irodalomszerető közönségéhez, folyóiratunk leendő olvasóihoz

Régóta elhatározott szándékom, célkitűzésem volt, hogy a helyi irodalomkedvelők, azon belül is elsősorban a versszeretők és -faragók számára egy rendszeres klubfoglalkozást hozunk létre. Vannak ennek múltbéli előzményei, nem véletlenül fájt érte a szívem még jobban, amikor a könyvtár történetét nézegettem. Elődöm, Könczöl Imre 1967-ben tett javaslatot a Versbarátok Klubja indítására, majd létre is jött. Az irattárban az első felfedezhető nyoma az 1969-ben megalakult „A könyvtár ifjú barátai kör” nevű iskolás társaság. Későbbi – szintén fontos – előzmény a nagy sikerű „Így írunk mi” című irodalmi pályázat, amely könyvtárunk 1991 és 1998 között évente meghirdetett irodalmi pályázata volt. Két kis antológiakötet lett a végeredménye: a Tizenhatodik születésnapomon (1996) illetve a Befőtt szerelemből (1999). Többször is jeleztem ugyan verses rendezvényeken, hogy szándékomban áll elindítani egy versbarát kört, de energia nem maradt rá. Ez változott meg tavaly.

Új munkatárssal erősítettük csapatunkat Éltető Erzsébet személyében, aki már felvételekor is azért volt rokonszenves, mert egy fiatalos verselési műfaj, a „slam poetry” aktív művelője. Megjelenésével végre a kitűzött cél elérhető távolságba került. Először egy helyi „slam poetry”-est megszervezésére kértem fel (ez még előkészület alatt maradt, idén meg fog valósulni), majd egy írópályázat megszervezésére, és lebonyolítására, amely „*Hagyj nyomot a világnak!*” címmel zajlott le a múlt tavasszal. A pályázat sikerére való tekintettel megkezdtük egy olvasókör szervezését, melyet Erzsébet javaslatára fiatalosan kreatív írókörnek neveztünk el. Így aztán szeptember óta havi gyakorisággal elindult a Krúdy Gyula Kreatív

Írókör. Közben a pályázat résztvevői számára egy házi kiadványt készítettünk az összes beadott pályaművel, hogy mindenki láthassa a többiek alkotását is, valamint közzétettük azokat a könyvtár honlapján és Facebook-oldalán.

A kreatív írókör – hála Istennek – nagyon aktív. Sok verset (ritkábban prózát) küld be könyvtárunknak, Éltető Erzsébetnek. Ahhoz, hogy tovább fokozzuk a klub tagságának alkotókedvét, mostantól egy plusz eszközt kívánunk nyújtani egy kiadvánnyal, melyet először foghat kezében a kedves Olvasó. Mostantól negyedéves rendszerességgel közzé tesszük a tagság legjobban sikerült alkotásait. Egyelőre ugyan csak házi kiadványként tudjuk megoldani a publikálást, de az a célunk, hogy kezdeményezésünkkel megteremtjük egy várpalotai irodalmi folyóirat alapjait, amely reményeink szerint akár rangos időszak kiadvánnyá is kinőheti magát a későbbiekben.

Ehhez a munkához kívánok Éltető Erzsébetnek és a kreatív írókör minden tagjának jó munkát, kitartást, elszántságot és jó kedvet, a Krúdy Műhely folyóirat leendő olvasóinak pedig szellemes írásokat, tartalmas perceket!

Várpalota, 2016. január

Budai László,

a Krúdy Gyula Városi Könyvtár vezetője

Bálint Lilla: Szabad gondolatok

Száguldó vadlovak dobogása hangzik,
szívemet ragyogó napfény járja át.
Gondtalan szaladok a rónán keresztül,
szárnyakon repülő édes szabadság.

Bíró Bendegúz: Kora reggeli versezetem

A legnagyobb hibám, hogy bízok
Bízok benne s benned
Abban és ebben
Ezt kihasználja s kihasználod
Nekem, mutatod a legjobb arcod
De ha nem látsz csak a rosszat akarod
Bízol abban, hogy ezt nem tudom
De rajtakaplak s tagadod
A Te legnagyobb hibád, hogy takarod
Takarod az igazi éned
Mert tudod hogy rossz akaró
És mikor majd végleg szembesülsz ezzel
Rájössz hogy te vagy a világon az összes ember.

Bíró Bendegúz: Egyedül

Esti töprengéseim során rájöttem valamire
Bárhova mehetnék szerte a nagy világban
Mindenhol ugyanúgy utálnának
Nem értem azt a mérhetetlen fájdalmat
Ami ki van ülve mindenki arcára
Mindenki halmozza a problémákat problémákra
Nem gondolnak a megoldásra csak a folytonos kiáltásra
Kilátástalan az újszülött és a vén
Épp ezért nem megyek sehova én.

Böjte Márton: Kicsi voltam

Kismező szélén laktam én.
Kicsi voltam, klottgatyás,
hetyke legény.

Libákat legeltettem
a marha vásártér drótokkal
bekerített fűvén.

De ez is kevés volt,
hát lábam az erdőt járta.

Gombát szedtem, ebédre
földiszedret, s a mogyorósból

mogyorót, ha fára másztam.
Este volt már, mire
hazavitt lábam.
Fateknőbe súrolt anyám
tisztára.

Édes volt az álom
a szalmazsákos ágyon,
hol fakarddal
vigyáztam a Kismezőt
s a Felsővárost.

Azóta sokszor bejártam
a múltat, járom a jelent.
Sokat tanultam s bölcsőbb
lettem, de a célt még
most sem találom.

Bejártam Németországot,
láttam Ausztriát.
Láttam Bécsset az autópályáról éjjel.
Az egész város világított
csalóka fénnel.

Bejártam a jelent,
látom a jövőt.
Láttam szövőszéket, melyen
szövik az időt.

Csak egy hiúság, csak egy:
a mámorító csók, mely hívogató.
Édes ajkak, fehér, illatos
kezek, mik simogatók.

Az éjszakák, melyet
takarnak fehér lepedők
és kék virágmintás cihák.
Ilyen lennél te végtelen
világ?

Tengert azt sose láttam,
A Balatont se sokszor.
De olyat, olyan szépet
se láttam, mint a
Kismezőt bíbor alkonyatkor.

Böjte Márton: Karácsony téli éjben

Téli éjben szent karácsony,
üzenet jött hófúváson.
Hófúváson apró halmok,
fenyőágon gyertya lángol.

Ezüst éjben fénylő szemmel
térdelek hóban, síró szívvel.

Szent karácsony, szent karácsony,
csak láthatnám édesanyámat.

Ezüst éjben ezüst felhő,
felhő közt ezüst hajnal.
Anyám jön,
felé kitárt karral lépkedek.

Megállok előtte könnyes arccal.
Könnyem záporán át, csókolgatom
ezüst kezét, csodaarcát.
Hangja nyugodt, vigyázok rá.

Téli éjben, szent karácsony,
köszönöm az ajándékom.
Láthattam ezüst hajú
anyámat.

Téli éjben a hantokon
gyertyafény jár:
sóhajom.
Gyertyafényben szent karácsony.

Maradj még itt gyertyalángon.
Maradj még, lángom,
könnyem, s csókom.
Édesanyám, könnyem fagyott.

Nagy pelyhekkal
hóeséssel, ezüst csenddel.
Álltam a hant előtt
fájó szívvel.

Szent karácsony,
szent karácsony.
Jövöre is gyere
gyertyalángon.

Böjte Márton: Ráckevénél, a Dunánál

Álltam Ráckevénél,
a Dunánál.
Vártam, hogy úszik
majd a dinnyehéj.
Helyette belerogyott
a csendes vízbe a szivárvány.

Néztem, hogy térdelnek
a parton a füzek.
Könnyüket mossák
mosolygó vizek.

Néztem, hogy feküdtek
rá a gyenge ágak,
hogy lobognak, futnak

a szüzek fehér ruhában.

Néztem, hogy térdelt
a csend a parton.
Jött a révész, sötétet hozott
a túlpartról.
Sétáltam a kövek közt,
fürödtek a csillagok
pucéran a habok közt.
Fröcskölték a vizet egymásra.
Meg-megcsúszott
a mohás köveken a lábam.

Lángok gyúltak messze
tőlem, parton fáradt
tuskók heverésztek.
Furcsa gyökérkezek
nyújtózkodtak az égbe.

Lubickoló csendben
loccsant a víz a csónak orrán.
Jött a hajnal nagy szemekkel,
mogorván.
Szemem lecsukódott,
Rám hajnali álom szállt.
Álmodtam Ráckevénél,
a Duna partján.

Illésfalvi Bernadett: Ülök

Ülök és némán hallgatok, fejemben kusza gondolatok.

Mi fontos, merre menjen utam?

Könnyebbik, nehezebbik, feladós, vagy harcolós?

Magam sem tudom, de dönteni kell.

Ülök és magamban beszélek, a kusza gondolatok még mindig fejemben.

Egyre kuszábbak, és csak zsonganak, zsonganak.

Azt mondják, dönts el mit akarsz!

Döntenek én, de nem tudok, mi a jó út, nem tudom.

Várom a választ, hallgatok.

Ülök és nézek, nézek egy képet.

Elmúlt éveken töprengek.

Kivé lett az, akit ott láttok, álom volt vagy csak egy hazugság?

Hazugság, ami oly sok boldog évet adott.

Ülök, hallgatok, beszélek, nézek.

Mire mentetek el évek?

Röppenjetek vissza, legyen újra minden tiszta!

Harcolni, dönteni, hazudni, ez a kép most tiszta!

Illésfalvi Bernadett: Gondolatok

Ülök némán és gondolkodom.

Gondolkodom, minek is vagyok,

mi értelme az életnek.

Rövid az élet, még rövidebb a boldogság,
megfogni nem lehet már,
hisz elsuhan mellettem szüntelen.

Szüntelen a fájdalom is,
ami szívemet mardossa itt.
Mardoss és széjjeltép, ez itt már a vég.

Végem, behullok a semmibe.
Semmibe, ami eltűnik a világegyetembe.
Megígérem, jó leszek, de már nem itt, hanem a végtelenben.

Molnár Margit: El nem küldött levél

Anyák napja van. Igazán mindent megtesznek a gondozók, hogy széppé varázsolják ezt a napot az idős embereknek. Ő szeretné átaludni ezt a huszonnégy órát. Minden kis vers, ének, amit az iskolások most előadnak, egy-egy késszúrás a szívébe!

Mindenki könnyezik. Ő nem könnyezik. Neki a szíve vérzik, ott belül. Könnyei már megkövesedtek. Nem férnek ki a szeméből. Lecsúsztak a szívére és ott nyomják. Majd csak vége lesz ennek a napnak is!

Virágok, amiket kiosztanak az ápolók. Pár napig még emlékeznie kell. Emlékezni, hogy nem tudott eljönni az egyetlen gyermeke. Pénzt küldött és pár kedves szót: „Boldog anyák napját kívánok, Józsi!” „Köszönöm fiam”. A pénzhez nem nyúlt. Ott csúfokodott tárcájában.

Önkéntes gyerekek is jöttek ma hozzájuk mindenholnan, hogy akiket nem látogatnak, azok is érezzék, valaki törődik velük. Olyan megalázó ez az egész! Miért nézik az időseket ennyire koldusnak? Azt hiszik, hogy mindegy ki ül itt az ágy szélén? Pótolni lehet azt a pusztit, amit a testéből kiszakadt gyermekétől vár?

A kislány, aki mellette kuporog nincs zavarban. Pedig arra számított, hogy majd kínos csönd veszi körül őket, aztán egy idő múlva elmegy a gyerek. Úgy 15-16 éves lehet. Szép kislány. Minden fiatal szép. Ő is szép volt egykor. De még milyen szép!

Miután összeházasodtak szerelmével, jött a gyerek. Józsika volt a mindenük. Jó gyerek volt. Kitűnővel járta ki az iskoláit, továbbtanult, majd egyetemre ment. Mérnök lett a csizmadiáné fia! Milyen boldogság is volt, ott állni a diplomaosztó ünnepségen és nézni, ahogy a kezébe adják azt a gyönyörű diplomát! Utána ünnepi ebéd várta a fiút. Minden kedvenc étele az asztalon. Józsika evett, ittak egyet az apjával és már rohant is a bankettre. Lassan elpakolta az asztalt és férjével nézegették a diplomát.

– Hát ezt is megéltük! – sóhajtott fel. Nem volt könnyű kitaníttatni a gyereket. Minden kis pénzük a könyvekre és a kollégiumra ment. Aztán Józsika munkát kapott a Ganznál, és elköltözött Pestre. Ritkán járt haza, de azok ünnepnapok voltak a családnak. Azt sem tudta, hogy mit tegyen elé.

Egyszer egy leányt is hozott. Szép, kedves leány volt. Össze is házasodtak rövidesen. A lakodalom már nem náluk, falun volt, pedig olcsóbb lett volna, hanem Pesten egy előkelő étteremben. Egy falat nem sok, annyi sem ment le a torkán, annyira izgult, hogy ki tudják-e majd fizetni. Minden spórolt pénzük elment a lagzival. De nem is voltak nagy igényeik.

Örültek Józsika szép életének. Néha jött levél tőlük, de azt az új asszonyka írta. Leírta, hogy lakást kaptak, 2 szobásat, és mindenük meg van. Kocsit is szeretnének, mert akkor gyakrabban mehetnének anyukáékhoz.

Gyereken is gondolkodnak, de Józsinak most a munka a legfontosabb, mert lehet, hogy kiküldik NDK-ba és ott jobban keres majd.

Hát, így jöttek a levelek. Mindegyiket végigolvasta ezerszer. A végén Józsika is aláírta. Ezt a részt szerette nézegetni legjobban. Felnőtt, kemény kézírás volt. Hol voltak már a botladozó kis ákom-bákomok? Mennyit vesződött vele, amíg sikerült szépíráásra tanítania.

Aztán meghalt a férje. Józsika és az asszonyka autón érkezték. Eltemették apust. Őt felvitték Pestre és azt mondták, hogy a házat majd eladják, addig is jó lesz néha kiruccanni ide. Berendezték Pesten az egyik szobát neki és mindene meg volt.

Napközben főzött, mosott, takarított. Alig várta, hogy megjöjjenek a fiatalok. Leült az asztalhoz és hallgatta, hogy mit beszélnek egymással. Nem sokat értett belőle, csak annyit, hogy sok a munka és hogy nagy ember lett a fiából. Nézte, nézte, és olyan távolinak tűnt számára, elérhetetlennek. Nem volt mit beszélniük. Minden nap megpuszilta a finom ebédért és mondta, hogy pihenjen sokat. Aztán esténként bevonultak TV-t nézni.

Ő is kapott egy külön TV-t. Nem örült neki. Most már azt a kis időt sem tölthette velük, amit eddig.

Napközben lement a boltba. Sokáig válogatott a sok élelmiszer között. Közben elbeszélgetett a kiszolgálónővel, ha kevesen voltak. Neki is volt egy fia. Ács. Nyár lévén, éppen üdülni készültek. Irigyelte ezt a nőt! Annyi mindent tudott a fiáról, pedig nem is laktak együtt. Ő is mesélt Józsikáról. Először csak az igazat. Sokat dolgozik, mérnök és jól keres.

Aztán elkapta a fantáziája és mindenfélét kitalált, hogy minden nap meglepi virággal, meg édességgel, és sokat beszélgetnek, alig tud este elszabadulni tőle, mert mindenben kikéri a véleményét, és ehhez hasonlót. Azt is mondta, hogy másnap indulnak üdülni a Balatonra. Ezért aztán egy sokkal távolabbi

boltba kellett járnia egy hétig, hogy ki ne derüljön a füllentés. Utána ódákat mesélt, hogy milyen jól érezte magát a fiával.

Ahogy hazafelé tartott a boltból, hirtelen elszomorodott. Magányosnak és idegennek érezte magát. Szégyellte, hogy törődést kell hazudnia.

Este aztán azt mondta a fiának vacsoránál, hogy ő jobban szeretne haza menni a régi házba. Ott ismer mindenkit és jobban szeretne a sajátjában élni. Józsika dühös volt. Kiabált, hogy ők minden áldozatot meghoznak, csak hogy anyuka jól érezze magát és akkor ez a hála!

„Minden áldozatot!” – ezt mondta. Majdnem elsüllyedt szégyenében, amikor visszagondolt a szavakra. Hajthatatlan lett. Indulni akart, ahogy csak lehetett.

Visszacuccolták. Józsika búcsúzásakor leszámolt az asztalra 10 ezer forintot. Életében nem látott még ennyi pénzt egyben! Mondta, hogy neki ez nem kell. A nyugdíjából is meg tud élni, de a pénzt otthagyták, mondván, ha valami nagyobb kiadás jön.

Ettől kezdve minden hónapban 2 ezret küldtek. Nem nyúlt a pénzekhez, betette egy dobozba. Már több mint 100 ezer volt benne.

Évente kétszer jöttek látogatóba. Húsvétkor és karácsonykor. Nem maradtak sokáig, csak pár órát. Már napokkal előtte sütött-főzött, vásárolt, takarított. A lelke is ünneplőbe öltözött. A szomszédoknak is csak a látogatásról tudott beszélni.

Aztán megjöttek. Agyon puszilta Józsikát, aki zavartan húzódkodott. Etek, megnézték a kertet, felpakolta őket és már rohantak is. Csak a mosatlan edények tanúskodtak arról, hogy járt ott valaki. Napokig a látogatás öröméből élt. Aztán várta a karácsonyt.

Megérkezés, ajándékozás, ebéd, pakolás, és már ott sem voltak. Este egyedül állt a feldíszített fa előtt. Gondolatban visszakalandozott azokba az időkbe, amikor Józsika még kicsi volt és nem tudott tőle semmit csinálni, mert

annyira nyúzta, hogy mondja el, mit kap ajándékba. Láttá édes kicsi arcát, fogta kis kezecskéjét és érezte a cuppanós puszikat arcán.

Elmúltak már azok az idők. Így van ez jól. Nyugtatta magát. A gyerekek felnőnek, megvan a saját életük. Örül, hogy jól vannak és ő is egészséges.

Aztán, egy nap megcsúszott a konyha kövén és eltört a combcsontja. Bekerült a kórházba. Józsika csak napok múlva jött, mert nem érték el telefonon. Végül, táviratoztak neki. Azt mondta, hogy többé nem maradhat egyedül. Mivel náluk nem érzi jól magát, ezért szereztek neki protekcióval egy helyet az idősek otthonában. Nagyon szép hely, lesz külön szobája és éjjel nappal felügyelnek rá.

Nem ellenkezett. Érezte, hogy segítségre szorul. Miután kiengedték a kórházból, fia kocsival vitte az otthonba. Magával vihette személyes tárgyai egy részét is.

Józsika fizette az ellátásáért járó összeget. A nyugdíja megmaradt. Annyi pénze volt már a takarékbán, hogy évekig sem tudná elkölteni. És most itt van egy újabb összeg! Azt írja, vegyen magának valami szépet. Nincs szüksége semmire. Azt a kislányt akarja, aki énekelt neki az óvodában anyák napján! Azt a kislányt akarja, akinek vezetgette a kezét a papíron, amikor írni tanította! Azt a kislányt, aki esti puszi nélkül sosem feküdt le és búcsúzóul a puszihoz oda mondta, hogy szeretlek anya! Nem kéri az „egyen- virágot”. Ő egy csokor mezei virágot akar, amit a fia szed az út szélén. Nem akar iskolás köszöntést. Nem akarja ezt a kislányt sem az ágya szélén!

– Menj haza édesanyádhoz! – mordul rá. Majd szelídebben: – Biztosan vár már. Na, menj.

A kislány ránéz. Nem mosolyog, nem is szomorú. Magányos nézése van.

– Nekem nincs anyukám. Meghalt.- mondja. Nem szól. Megfogja a lány kezét. Így ülnek egymás mellett, szótlanul. Mindkettőjüknek hiányzik valaki.

Leszáll az est, a lány elmegy.

– Holnap jövök. - mondja. Nem tiltakozik. Jöjjön csak. Olyan jó volt együtt.
Értették egymást.

Novák Viktória: A tudásról

Fehér tej csurran, aztán csak cseppenként
nyeli a kávésbögre gömbölyűje,
így lesz édes-teljes a reggel tőle.
Újságomon friss, nedves nyomdafesték,
illata bódít, szomjam olthatatlan –
kezdődik a nap, kezdődik a hajsza:
a futóverseny a mindentudásért.

Orbán Laura: Sors

Ó, legyek vezére földi sorsomnak?
Mi törékeny, s mégis mesebeli.
Régi termeim függőnyei kopottak,
Mint lelkemnek szépséges kelyhei.

Befedé az ármány gonosz tetteim,
Mik reám törnek sötét óráimban.
Segítő kezet nem nyújt semelyik
A reménytelenség fogságában.

Csöppnyi remény ült rá a vállamra,
Szállj el innen te apró szelídség!
Miért hoztad e hazug háladalt?

Gyarló ember, kihez szóltál mostan,
Talán nem érdelek én már semmit,
Mi boldoggá tehet e szörnyű korban.

Szabó Margit: Anyám mosolya

Anyám mosolyát látom.
Álmomban is.
Reggelente izzadt testtel s lélekkel kelek.
Néhanapján láttam csak önfeledten nevetni
pedig jó ízű kacaja pillangók ezreit hozta magával.
Mégis, így látom őt ébren, világosban,
behunyt szemmel éjsötétben.
Manyi, Manykám így becézett játékos jókedvében.
Napsütötte nyárderékon, mikor még voltak tervei
s hitte/hittük, hogy valóra is váltja,
láthatatlan keselyűsereg állt lesben, némán várakozva.
Azon az utolsó verőfényes napon
aranybarna őzike szemébe kellett volna nézнем...
Némán.
Rajongással.
Az erdők békés csendjéért.
Az üde tavasz illatáért.

Patakok folyók fodrozódó sodrásáért.
A nyugvó nap utolsó sugaráért...
Azon az utolsó verőfényes napon
mindennél
mindenkinél
jobban
kellett
volna
szeretnem.
Örültebben
Sírva-nevetve
Bolondosan
játékosan
Akkor kellett volna bocsánatot kérnem.
M megbánt s meg nem bánt bűneimért.
„Ne vedd az Örökkévalót hiába”
Tudod-e Istenem hányszor vettem Nevedet számra?
Kérdőre vontalak, rútul káromoltalak.
S oly kényes gyönyör volt vérző lelkemnek
mint a forró sivatagi homoknak a hirtelen jött zápor.

Szabó Margit: Hallgatsz

Testem gyenge
Hitem
Táltos
Volt
Mostanra bizonytalan...

Kettőnk ügye lezáratlan.
Ősz van.
A fák is siratják elhullott lombjukat.
Mellemen rozsdaszínű fájdalom.

Szigeti Frigyes: Advent és karácsony

Ebben a döbbenetes forrongó világban
csupa aggodalom vert tanyát mindenki tudatába.
Mikor milliónyi menekült árasztja el Európát,
Elhagyva otthonát, szeretett hazáját – hozzátartozóját.

Mikor hajszálon függ a nyílt háború veszély,
Mikor jönnek a szörnyű tettekr képes terroristák,
a migránsok közé elvegyülve.
Akkor nő nagyra az advent és karácsony isteni üzenete,
Erőt sugall az egymáshoz fűződő tiszta szeretetre.

Az advent négy hetén a csendes gyertyagyújtás
bensőségessé teszi a karácsonyi készülődés minden pillanatát.
Mind több helyen vethetjük szemünket az ünnepi fényekre.
Szinte egyre jobban ráhangolódunk a Karácsony érzetére.

Jézus születése, úgy vélem a jelképes örökkévalóság.
Az öröm, a szeretet és a megfogant boldogság.
A karácsony tehát a szeretet és a fényes boldogság ünnepe.
A jószágra ösztönöz és az igaz, őszinte szeretetre.

Persze hozzátartozik a feldíszített fenyő és a csillogó gyermekszem is.
Szeretünk ajándékot kapni, de szeretünk ajándékozni is.
De a legnagyobb karácsonyi ajándék mégis csak az lehetne,
Ha a világban szeretetben élnénk és mindig béke lenne!

Szilágyi Erzsébet: Az eső

Az eső csak zuhogott.
Kimosta a házak falából
a lerakodott bánatot.
Ki a pénzét, ki a szerelmét,
ki az élete értelmét siratta.
Ott a falak közt eddig
titokban, önmagát sajnálta.
Senki nem látta, nem tudta,
hogy a másik embernek is van bánata,
csak ő sem mondja, nem mutatja.
De az eső most kimossa
a házakból a fájdalmat.
Kis patakká duzzadva,
viszi végig az utcákba.
Lassan, zavarosan hömpölyög,
a sok kimondatlan bánattól
melyet a vihar most
kiűzött a falakból.
A patak folyóvá nőtt,
nem látszanak a házak,

ellepte őket a víz,
melyet a fájdalom
oly hatalmassá növesztett,
hogy mindent magába temetett.
Nem végzett félmunkát,
a városnak senki nem leli nyomát.
Csak a folyó vöröses,
zavaros színe sejteti,
mit rejthet a mélybe a víz,
mely a falakból kimosott
bánatból született.

Szilágyi Erzsébet: Várj!

Várj! Hallod? Várj!
Még nem mondtam el mindent.
Akkor éjjel jól esett az érintésed.
De...de tévedtem...
Parázlott csak a lelkem,
mely kevés volt ahhoz,
hogy lángra kapjon a szívem.
De jól esett az érintésed,
akkor éjjel nekem ez kellett...
Önző vagyok?! –
Igazad van – tudom, sajnálom...
Sajnálom, hogy azon az éjjelen
utamba a sors pont téged sodort.

Szilágyi Erzsébet: A kígyó

Hinni akartam neked,
hinni mint abban,
hogy a tavasz után jön a nyár,
hideget a meleg váltja fel,
az eső egyszer csak eláll,
szél se fújhat örökké már...

de hazug vagy, önző lélek!
csak a magad kényét nézted:
téged kellett sajnálni, óvni,
s valaki – ki eddig neked jó volt –
hirtelen: gonosz árny lett, varázsló,
ki hoz rád átkot, ármányt,
s előle menekültél folyton folyvást...

ó, te hazug, álnok kígyó!
nem Ő – te vagy rossz álom,
te hozol rontást, átkot –
maradj végre tőlem távol.
Mióta elkerülsz: nekem jobb!
A nap süt,
meleg szellő fúj,
virágok illata száll,
eső nem esik, hideg sincs már,
csak a hatalmas Jóság épít:

ledönthetetlen várakat...
Visszatért az elveszett bárány,
kit elüzni: hiába próbáltál,
mert kinek lelke jót rejt,
annak nincs miért menekülnie...

Szűcs Boglárka: Kertvégi világvég

Kertünk végén ücsörögve,
Elgondolkodtam.
Lehet e világ örökre
szép s halhatatlan?

Hallhatja-e az unokám
Legyek halk zömét?
Láthatja-e virágkocsány
Levélzöld színét?

Sok év múlva ilyen világ
Lesz e szép földön?
Hallhatják-e madárdalát
Fiaink rögtön?

Mért romlik az emberiség?
Nem vigyáz másra?
Mért lesz földünk egy helyiség?
Egy nagy bolt, pláza?

Kiirtják a növényzetet!
Vágják a fákat!
Álljanak meg! Hé, emberek!
Szégyen-gyalázat.

A környezetet óvd, és védd meg!
Ne hogy elpusztítsd!
Tartsd magad ehhez a tényhez,
Mindenkit buzdíts!

Takarékoskodj a vízzel
Esővel öntözz,
S nem lesz gondja többé mísszel,
Növény megy önhöz.

Fürödjön, ne zuhanyozzon!
Több vizet spórol,
Ha nem megy, csak próbálkozzon,
Mert több pénzt pótol.
Áramhoz is van ötletem!
Söprűt a kézbe,
Porszívónak üdvözlétem,
Tartsa ezt észbe.

Mert bizony a porszívója
Áramot fogyaszt,
Bár a pornak kihívója,

Még meg sem kopaszt.
Szelektáljunk, komposztáljunk,
Zöld lesz földünk!
S ne ölbe tett kézzel várjunk,
Helyesen döntsünk!

Szűcs Boglárka: Kukacélet

Történt egyszer nagyon régen
Öreg tölgyfa rejtekében,
Élt egyszer két kukac testvér,
Kukac Csilla és Elemér.
Okos kis kukacok voltak,
Folyton-folyvást kóboroltak.
Egyszer vendégségbe hívták
Kukac Apót és Anyókat.
Kiskukacok velük mentek,
Közben falevelet ettek.
Kukac szülők megtorpantak
Kis kukacok megriadtak.

Arra járt két ember fia
Gonosz lények, mint maffia
Kiskukacok mit sem sejtve,
Felmásztak a cipőjükre.
Zötykölődve elindultak
Szülők erre kiborultak

– Hová-hová picinyeim?
Gyertek vissza, édeseim!
– Itt ragadtunk– válaszolták.
Félünk menni – mondogatták.
Így azután fönt maradtak,
A bakancsba kapaszkodtak.

Az emberek hazatértek,
A kukacok nagyot néztek!
Óriási kertbe értek
Ahol volt sok-sok jó éték.
Ám ekkorra szétválasztják,
Kukac Elemért és Csillát.
Kukac Csilla házba került,
Míg Elemér kertbe repült.
Amíg Csilla kapaszkodott,
Elemér a földön csúszott.
Így történt a tragédia
Egyik jobbra, másik balra.

Elemérnek jó sora volt,
Komposzt-hegyen lovagolt.
Kukacálom volt a kert,
Itt Elemér mindent mert.
Elemérnek gyönyörűség
Kukac mennyországszerűség.
Kukac Csilla rosszat kapott:
– Nincsenek itt jó falatok!

Mert a házban mégse tartott,
Az ember egy komposzt-halmot.
Csillának, éhkopp jutott,
Ilyenek a mindennapok

Ezzel telt el egy kis idő,
Kukac szemmel kész esztendő.
Csilla innen szökni akart,
Tanácstalan fejet vakart.
Előszoba küszöbén állt,
Az ajtó nyílására várt.
Megtörtént ez is, megszökött
A nagy kertbe a ház mögött.
Kint is van már a nagy kertben,
Gondolkozik, mihez kezdjen.
A kistestvérét keresse,
Vagy kis hasát etetgesse.

Megtömte hát a pocakját,
Elment keresni tesóját.
A komposztnál állt egy nagy vár,
Ahol Elemér várva várt!
Csilla odacsusszant mellé,
Lenne keze, megölelné.
Elmesélték kalandjukat,
Közben ástak egy nagy lyukat.
Szinte úsztak a komposztban,
Jobb, mint a benti dobozban!

Csilla kezdte legelőször,
Elmeséli, mi volt bentről:

– Borzasztó volt! – így regélte.
– Nem volt levél! – mesélgette.
Te se voltál ott énelem,
Botrányos lett az életem!
Kukackínzás! Nem volt komposzt,
Pedig tudod! Kell a jó koszt.
Odabent a jó nagy házban,
Olyan, mint az alvilágban.
Csupa művirág a szoba,
Ezért mentem én már tova.
Mesélj, öcsi, mi volt veled,
Jobbra fordult az életed?

– Sokkal jobb lett! – válaszolta,
Majdnem, hogy csak eldalolta.
Ez a komposzt is nagyon jó,
Minden kukacnak ez való.
Megfigyeltem, hogy hetente,
Mikor jó a naplemente,
Hulladékot összerakják,
Aztán a dombomra szórják.
A komposztból lesz a jó koszt,
Ettől leszek nagyokos most,
Menjünk testvér, most már haza,
Itt lesz az új év tavasza.

Tóth Ferencné: A felhők felett

Fura ábrák fenn az égen,
vajon merre tartanak?
Formálódnak keringenek,
míg elő nem tör a nap.

Habos fehér magasan száll,
míg a sok kis bárányszerű
rendeződik szélten-hosszan
míg a sora hosszan megnő.

Messze a szép horizonton
viaskodva játszanak,
de ha sokáig követjük, már
szinte nem is látszanak!

Naplemente aranyával,
bíbor színű ruhájával
festi meg a kék eget,
csodás ívben meghajolva
elénk hidat varázsolva
játszik velünk a képzelet.

Feljebb-feljebb, egyre feljebb
száll a felhők garmada,
tornyosulnak, innen lentről
nem látszik, csak harmada.

Felhők felett a végtelen,
mit agyunk befogni képtelen.
Az űr sötétje, hidegsége
nem varázsol minket el.
Csak ámulva bámuljuk
mit soha nem érhetünk el.

Ott már bizton isten lakik
neki kell a sok-sok hely
itt a földön elég neki
egy aprócska kis kehely.

Felhők felett mindig kék az ég,
bánat után jó is jöhet még.
Napsütötte boldogság ha
felhők szertefoszlanak,
s a tiszta égbolton ismét
ragyog ránk a nap!

Tóth Ferencné: Öreg ház

Roskadozó tető alatt
kicsi házikó pihen,
nem lakik benne már
régóta senki sem.

Ajtáját nem nyitotta ki,
sem barát, sem idegen,
nem volt fűtve évek óta,
csak vacog, hidegen.

Ablakán sincs már üveg
csak a szél fűtyül át rajta,
pár állatka hózódott meg benne,
az élősödő fajta.

Omladozik kívül-belül,
s ahogy az idő oly gyorsan repül
lassan-lassan végez vele az enyészet,
s magába fogadja végleg a természet!

Nem volt ez így mindig,
míg élet volt a házban,
reggeltől estelig
folyt a munka lázban.

Építették, szépítették,
nyitották, becsukták,
fényben és melegben
tisztán tartották!

Látott örömet, bánatot,
fel nőni gyereket, udvarán sok állatot,
melyek lettek élete része,

nem gondolta, hogy egyszer ennek vége!

Öreg ház lett, s nyugalom
költözött beléje,
a természet befogadta,
s örök álmat szőtt köréje!

Tóth Ferencné: Palota felől fúj...

Palota felől fúj a szél,
Tésről éppen hogy leér.
Bukdácsol a mély tavakon,
átugrik a Séd patakon.

Megszelídül hosszú útján,
s megérkezik vándorútján.
Bekopogtat Ósibe,
húzódjon mindenki a bőribe!

Kiskabátokat elő,
a vagányság nem nyerő!
Mégfázol, ha nincsen sapkád,
tedd el mielőtt otthon hagynád!

Tartalomjegyzék

BÁLINT LILLA	
Szabad gondolatok	4
BÍRÓ BENEDEGÚZ	
Kora reggeli versezetem	4
Egyedül	5
BÖJTE MÁRTON	
Kicsi voltam	5
Karácsony téli éjben	7
Ráckevénél, a Dunánál	9
ILLÉSFALVI BERNADETT	
Ülök	11
Gondolatok	11
MOLNÁR MARGIT	
El nem küldött levél	12
Novák Viktória	
A tudásról	17
ORBÁN LAURA	
Sors	17
SZABÓ MARGIT	
Anyám mosolya	18
Hallgatsz	19
SZIGETI FRIGYES	
Advent és karácsony	20
SZILÁGYI ERZSÉBET	
Az eső	21
Várj	22
A kígyó	23
SZŰCS BOGLÁRKA	
Kertvégi világvég	24
Kukacélet	26
TÓTH FERENCNÉ	
A felhők felett	30
Öreg ház	31
Palota felől fúj...	33

**FELELŐS KIADÓ:
BUDAI LÁSZLÓ**

**Szerkesztette:
ÉLTETŐ ERZSÉBET**

**A borítót tervezte:
DOMBI NORBERT**

**Illusztráció:
MÉSZÁROS IMRE**

Készült 50 példányban.

Megjelenik negyedévente.

Internetcím: www.krudylib.hu/wiki/krudy-muhely

Ár: 450 Ft

**THURY-VÁR NONPOFIT KFT - KRÚDY GYULA VÁROSI
KÖNYVTÁR**

2016

Szülőföldem hóesésben, 2005